

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. Bc. V. V.**, zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Plzeňské městské dopravní podniky, a.s.**, se sídlem Denisovo nábřeží 920/12, Plzeň, zast. Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2017, čj. 529/EÚ/Sml/PMDP/17, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 6. 2018, čj. 30 A 62/2017-70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4 114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Františka Grznára, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 3. 2017, čj. 529/EÚ/Sml/PMDP/17, k stížnosti žalobce proti postupu při vyřizování žádosti o podání informace č. 196/ÚGŘ/GŘ/14 podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), potvrdil postup žalovaného jako povinného subjektu, který žalobci neposkytl informaci, jaká byla výše odměn členů dozorčí rady a představenstva žalovaného v letech 2012 a 2013, neboť žádost žalobce neobsahovala zaručený elektronický podpis.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, které krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud s odkazem na svůj předcházející zrušující rozsudek ze dne 29. 5. 2015, čj. 30 A 43/2014-61, a rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2013, čj. 8 Ans 15/2012-34, dovodil, že informační zákon nevyžaduje, aby byla žádost podaná elektronicky současně opatřena zaručeným elektronickým podpisem.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel namítl, že není veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu informačního zákona; nemá tedy povinnost poskytovat informace podle tohoto zákona. Stěžovatel argumentoval, že podle rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2017, čj. 7 As 311/2017-39, obchodní společnost vlastněná státem, pokud nebyla zřízena zákonem, není veřejnou institucí a povinným subjektem podle informačního zákona. Podle stěžovatele lze závěry citovaného rozsudku vztáhnout rovněž na nyní projednávanou věc, neboť stěžovatel je akciovou společností, která byla zřízena k 1. 5. 1998 rozhodnutím zastupitelstva města Plzně; jeho jediným akcionářem je Statutární město Plzeň.

[5] Žalobce se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K stížní námitce poukázal na nálezný Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 330/12, v němž Ústavní soud dovedl, že obchodní společnost, kterou vlastní povinný subjekt (v nyní projednávané věci Statutární město Plzeň), je veřejnou institucí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Jádrem sporu je otázka, zda je stěžovatel veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu informačního zákona.

[8] Spornou otázkou se NSS zabýval ve vztahu k různým subjektům již mnohokrát; v poslední době např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, čj. 10 As 239/2017-71. Ve shodě s uvedeným rozsudkem tak NSS rovněž v nyní projednávané věci konstatuje, že pojem „*veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky*“ byl do informačního zákona vložen novelou provedenou zákonem č. 39/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a o změně některých dalších zákonů. Výkladem tohoto pojmu se zabýval rovněž Ústavní soud např. v nálezech ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 („nálezný Letiště Praha“) a ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1146/16. Ústavní soud přitom kritéria pro hodnocení, zda se jedná o veřejnou nebo soukromou instituci, stanovil již v nálezu Letiště Praha takto:

- a) způsob vzniku či zániku instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu),
- b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát, či nikoliv; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci),
- c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem, či nikoliv; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci),
- d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je typická pro veřejnou instituci), a
- e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem veřejné instituce).

pokračování

[9] Ústavní soud také dovodil v nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06), že „[z]ařazení zřetelné instituce pod instituci veřejnou či instituci soukromou tak musí vyplývat z „převahy“ znaků, jež jsou pro instituci veřejnou či soukromou typické.“ Znamená to, že všechny znaky veřejné instituce nemusí být naplněny kumulativně.

[10] NSS se tedy při posouzení, zda lze v projednávané věci stěžovatele považovat za veřejnou instituci ve smyslu informačního zákona, zabýval jednotlivými uvedenými znaky (kritérii).

a) a b) způsob vzniku či zániku instituce, hledisko osoby zřizovatele

Přestože stěžovatel vznikl jako soukromoprávní právnická osoba, nelze přehlédnout skutečnost, že při jeho vzniku byl přítomen veřejnoprávní prvek. Není sporné a z tvrzení samotného stěžovatele plyne, že stěžovatel je akciovou společností, která byla zřízena k 1. 5. 1998 rozhodnutím zastupitelstva města Plzně; jeho jediným akcionářem je Statutární město Plzeň. Byla to tedy veřejnoprávní korporace (Statutární město Plzeň), jejíž vůle stála za vznikem stěžovatele.

c) a d) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce, existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce

Není ani sporné, že Statutární město Plzeň je jediným akcionářem stěžovatele. Stěžovatel je tedy zcela ovládán veřejnoprávní korporací.

NSS v této souvislosti rovněž konstatuje, že není případný odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2017, čj. 7 As 311/2017-39, který byl spolu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 9. 2017, čj. 8 A 215/2016-48, zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, neboť jimi bylo porušeno základní právo stěžovatele na informace podle čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud v citovaném nálezu dovodil, že „platí právní názor, podle kterého je veřejnou institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv obchodní společnost, jejímž stoprocentním vlastníkem je stát, případně veřejnoprávní korporace“. Argumentaci stěžovatele tedy ani v tomto směru přisvědčit nelze.

e) veřejný nebo soukromý účel instituce

Základním předmětem činnosti stěžovatele je provozování veřejné osobní dopravy na území města Plzně. Zajišťování dopravních potřeb občanů lze nepochybně považovat za činnost směřující k naplnění základní funkce obce jako veřejnoprávní korporace vyjádřené v § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), podle něhož obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a potřeby svých občanů (viz rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 114/2011-121).

[11] NSS proto s ohledem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18, uzavírá, že v případě úplné (100%) účasti státu (resp. veřejnoprávní korporace – v projednávané věci Statutárního města Plzně) na majetku obchodní korporace jsou splněna rozhodující kritéria pro závěr, že taková obchodní korporace je veřejnou institucí ve smyslu informačního zákona (srov. též již citovaný rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2018, čj. 10 As 239/2017-71). Ostatně již v usnesení ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 330/12, Ústavní soud shledal ústavně přípustným výklad správních soudů, které přiznaly postavení veřejné

instituce akciové společnosti, jejímž jediným společníkem byl územní samosprávný celek (jednalo se o Dopravní podnik hl. m. Prahy, a. s.).

[12] V projednávané věci je tedy v případě stěžovatele dána převaha znaků typických pro veřejnou instituci a kasační stížnost není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů NSS kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a o náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

[14] Stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný nebyl a úspěšnému žalobci přísluší vůči stěžovateli náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu], paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu